

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

Bosco, Jean a

Lovanii, 1665

Concl. II. In Baptismo solemnè adhiberi debet Patrinus; in privato non potest.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

quædam orationes) etsi omitens circa contemptum non peccaret mortaliter, ut docet Possevinus de officio Curati c. 6. n. 23. apud Dian. parte 5. tract. 3. resol. 6. Quod an verum sit iudicent prudentes.

Meo iudicio (salvo meliori) cum ceremoniæ Baptismi sint nimis multæ, & valde notabiles, vel nulla est obligatio eas supplendi, vel est obligatio gravis; sicuti vel nulla est obligatio primitus eas adhibendi, vel est obligatio gravis.

12. Forè etiam sub gravi obligatione; Cap. 1. de Sacram. non iterandis, Rit. Rom. Colligitur 2. ex Rit. Rom. Tit. De Baptismo §. Ordo supplendi omiſſa, ubi sic legitur: Cum urgente mortis periculo, vel alia cogente necessitate, sive parvulus, sive adultus sacris precibus ac ceremonijs prætermiſſis, fuerit baptizatus, ubi convalescit, & cessaverit periculum, & ad Ecclesiam delatus fuerit, omiſſa omnia suppleantur: idemq; ordo ac ritus servetur, qui in Baptismo parvulorum (si fuerit parvulus) seu adultorum (si fuerit adultus) præscriptus est.

Idem tradit eodem Tit. §. De baptizandis parvulis, ibi: Consuetæ ceremoniæ ritusq; suppleantur, omiſſa formâ & ablutione. Et §. de Baptismo adultorum. Agens de hereticis conversis, & legitime quoad materiam & formam baptizatis, ait: Omiſſa tantum (quæ illa, nisi ceremoniæ?) suppleantur nisi rationabili de causa aliter Episcopo videatur.

Prout aliquando visum fuit Philippo Rovenio in Constitutione sua ad omnes sibi subiectos in ditionibus Belgij concederatis directâ anno 1638. in qua de hac re loquens ait: *Vultiones verò & reliquæ ceremoniæ Ecclesiæ Catholiciæ pro discretione Sacerdotum, & devotione suscipientium poterunt suppleri.*

Cæterum ut quid tertio idem inculcetur Rituale, si vel nulla, vel levis tantum esset obligatio? Sanè ritus solitos adhiberi, non posse omitti sine peccato, in principio sectionis docuimus cum Trident. sess. 7. de Sacramentis in genere can. 13. Cùm ergo soleat Ecclesiæ ritus omiſſos supplere, etiam illa suppletio, si ritus supplendi erunt in præcepto, & quidem gravi pro materiæ gravitate.

Sed relicta hæc difficultate minus principali pergo festinanter ad præcipuam hujus sectionis controversiam, quæ merito movit omnes DD. ut particularem de ea instituerent quæstionem; est autem de Patrinis, eorumque obligationibus. Et quidem primò dubito An in omni Baptismo debeant adhiberi? Pro resolutione

Nota duplicem esse Baptismum, siue dupliciter Baptismum ministrari, videlicet solemniter, id est, cum certis externis ceremonijs ab Ecclesiâ præscriptis, & privato, hoc est, sine hujusmodi ceremonijs seu solemnitatibus. Nunc ad dubium propositum Respondeo:

CONCLUSIO II.

In Baptismo solemniter adhiberi debet Patrinus; in privato non potest.

Prima pars haud efficacius probatur, quàm ex continuo ulu & praxi Ecclesiæ ab ipsis temporibus Apostolorum. Testis est Dionysius Eccl. Hierarch. cap. 2. parte 2. ibi: *Quem (baptizatum) sacerdos mox assignant susceptori suo.*

Et cap. 7. *Divinis, inquit, nostris Ducibus (id est Apostolis) ad mentem venit, & visum est suscipere infantes secundum istum sanctum modum, quod naturales pueri parentes traderent puerum cuidam docto in divinis pedagogo, & reliquum sub ipso puer ageret, sicut sub divino patre & salutis sancta susceptor. Simili modo loquitur Tertul. lib. de Baptismo c. 18. & alij Patres.*

Ratio à priori est voluntas Ecclesiæ. Congruentia accipitur ex verbis Dionysij: quippe sicuti in naturali generatione ad bene esse præter parentes adhibentur nutrices & pedagoga, ita quoque in Baptismo, qui est regeneratio spiritualis, præter parentes & Pastores conveniens fuit aliquam admittere, qui specialem curam haberet puerum spiritualiter nutriendi ac instruendi.

Nec obstat, quod Christus non haberet in suo Baptismo patrinum, siue suscipientem, aut sponsores, seu fidejussores; siquidem non est baptizatus ut regeneraretur sed ut alios regeneraret, neque opus habebat instructore, qui ipse erat omnium Magister.

Si quæras, an hæc obligatio sit sub mortali? Respondeo, pendet à prudenti iudicio an sit ritus notabilis, an non; adeoque an

B b 3

ejus

13. In baptismo solemniter debet adhiberi Patrinus. Dionys.

14. Sic statuerunt Ecclesiæ.

Juncti eorum gradus ratione.

15.

Cùm ritus adhiberi soliti non possint sine peccato omitti.

Nec obligatio est gravis.
 ejus omisso sit grave an leve peccatum. Meo judicio & plurium aliorum, quos refert Tannerus hic disp. 4. q. 2. dub. 1. n. 23. ex gravitate obligationis adjunctæ factis colligitur gravitas hujus ceremoniæ.

Videm.
 Unde sapissime de illa agitur in decretis Conciliorum, & supponitur à Concil. Trident. sess. 24. c. 2. ubi restringit cognitionem spiritualement, quæ ex illa oritur, ut infra videbimus; & admonet Parochum, ut, antequam ad Baptismum conferendum accedat, diligenter ab ijs, ad quos spectabit, sciscietur, quem, vel quos elegerint, ut baptismum de sacro fonte suscipiant &c.

Rit. Rom.
 Idem præscribitur in Rit. Rom. Tit. De Baptismo. §. De Patrinis; Ne plures, inquit, quam liceat, aut indignos, vel ineptos admittat. Quæ omnia satis superque indicant notabilitatem prædictæ solemnitatis.

16. In Baptismo privato non potest adhiberi Patrinus.
 Porro secunda pars conclusionis vel ex ipso nomine Baptismi privati datur intelligi; siquidem Baptismus dicitur privatus, qui ab unoquoque licite ministratur in necessitate sine solemnitatibus ab Ecclesia præscriptis. Cùm ergo, secundùm omnes DD. laici & Clerici interiores Diacono non solum non debeant, sed nec licite possint adhibere Catechismum, Exorcismum, & similes ritus, dum in necessitate baptizant, pari ratione dico ego non solum non debere, sed nequidem licet posse adhibere Patrinum, seu susceptorem; quia hoc esset Baptismum solemniter administrare, saltem ex parte.

Nec esset Patrinus, esto teneret animo verè suscipiendi.
 Hinc per accidens & impertinens est ad Baptismum privatum, quod aliquis teneat parvulum baptizandum, & idecirco, etiam à communi plebe, non vocatur Susceptor sive Patrinus; nec vocari deberet, etsi faceret animo verè suscipiendi; quia hoc non penderet ab ipsius voluntate; sed oportet facere ceremoniam requisitam ab Ecclesia ad talem appellationem: Ecclesia autem postulat, ut ille contactus fiat in Baptismo solemniter. Unde illa tentio baptizandi in necessitate est magis propter commoditatem & honestatem, quam propter ceremoniam.

17. Sicut nec iste, qui tenet dum implentur Ceremoniæ omittit.
 Ex quo rursùm sequitur non esse verum susceptorem aut Patrinum, qui puerum domi baptizatum, postea publice in Ecclesia tenet; dum supplentur ceremoniæ omittæ; quia tunc non ministratur Baptismus; adeoque non suscipit in Baptismo, quod tamen necessarium est, sed in Catechismo. Similiter qui levat de sacro fonte, quando ex defectu materiæ, formæ, aut intentionis Sacramentum ministratur invalidè.

18. Adeoque
 His admittis manifestè sequitur, præ-

tos Susceptores, si ita placeat eos appellare, nullam contrahere cognitionem spiritualement, sive cum baptizato, sive cum ejus parentibus, quod docet Sanchez, de Matrim. lib. 7. disp. 62. n. 14. cum Suario & alijs, quos citat. Patet, quia non sunt veri Susceptores, ut ostendimus.

Et specialiter id declararunt Cardinales in secundo casu his verbis: *Qui in Ecclesia dumtaxat fuit presens ei, qui domi fuerat verè baptizatus, sed deinde in Ecclesia servata fuerunt solæ solemnitates, nullam cognitionem spiritualement cum eo contraxit.* Utique neque Susceptor, neque Parochus, qui adhibuit ceremonias; quia nec ille verus Susceptor, nec hic verus baptizans.

Quis ergo? Ille qui domi verè baptizavit; jus quippe decernit absolutè & generaliter cognitionem spiritualement pro omni verè baptizante, eò quod Baptismus sit aliqua spiritualis regeneratio; non minus autem spiritualiter regeneratur, qui privatim, quam qui solemniter tingitur; neque magis secundùm spiritum renascitur; qui in exteriori tantùm apparentia mergitur, quam qui nullo modo. Unde sicuti baptizans invalidè non contrahit cognitionem eum invalidè baptizato, ita neque Susceptor in tali Baptismo.

Sed petes, quæ sit illa ceremonia, ratione cujus aliquis in jure habetur & dicitur verus Susceptor, sive Patrinus? Pro resolutione erit

CONCLUSIO III.

Patrinus in jure dicitur, qui intentione exercendi hanc ceremoniam secundùm quod in Ecclesia Catholica fit, tangit physicè (immediate, vel medijs vestibus, linteis, aut etiam disco, per se, vel per procuratorem) baptizatum, aut tempore Baptismi, aut statim postquam à Sacerdote levatur de fonte, ubi moris est sic baptizare.

Breviter: in Patrinus requiritur voluntas suscipiendi, & tactus physicus pariter per se, vel procuratorem. Prima pars est communis. Fundatur; quia actus agere non potest